

The background of the entire page is a photograph of a natural landscape. It features a bright blue sky with large, fluffy white clouds. Below the sky is a dense, dark green forest of coniferous trees. At the bottom of the image is a calm body of water, likely a lake or a wide river, which reflects the light from the sky and the colors of the clouds.

Tapio Tuomaala

Kaukana Kalevan kansa

Para

**Kaukana Kalevan
kansa**

Tapio Tuomaala

**Kaukana Kalevan
kansa**

Para

© Tapio Tuomaala 2017
Kustantaja Para Kustannus
www.parakustannus.fi
ISBN 978-952-68046-5-1

Painopaikka
Books on Demand GmbH
Norderstedt, Saksa 2017

1

Järvestä olivat jäät lähteneet edellisenä iltana, mistä muistona näkyivät läheisen saaren rantaan pakkautuneet jäälautat. Jään kahleista vapautunut järven tyyni pinta heijasteli kevätauringon kirkkautta, joka sai rantapöheikössä virvelöivän Juuson siristelemään silmiään. Pitkät talvikuukaudet Juuso oli malttamattomasti odottanut jäiden lähtemistä päästäkseen kokeilemaan joululahjavirveliään.

Juuso oli heiteltyt vaappua puolisen tuntia, mutta ei ollut saanut edes tärppiä. Keltavihreää vaappua apeana kelatessaan ja katsellessaan sen viipottavaa lähenemistä matalassa rantavedessä, hänen innostuksensa alkoi hiipua.

Hän kuuli katkeavien oksien rasahtelua ja kääntyi yllätettynä katsomaan äänen suuntaan. Tumma hahmo lähestyi rantapajukon seasta. Juuso pelästyi, sillä lähestyvä näytti karhumaisen uhkaavalta, mutta sitten hän tunnisti Korpi Kallen ja huoahiti, tosin vain osittaisesta helpotuksesta.

Juuso ei ollut koskaan puhunut Korpi Kallen kanssa, vaikka oli nähnytkin tämän lähes viikoittain. He asuivat lähellä Korpi Kallen kotimökkiä Tallinmäkeä, jota jotkut ilkeämieliset kyläläiset

kutsuivat Tollonmäeksi. Näytti ilmeiseltä, että Juuson oli viimein kohdattava Korpi Kalle silmästä silmään, kun tämä käveli päättäväisesti häntä kohti.

Korpi Kalle pysähtyi muina miehinä Juuson viereen ja katseli järvelle. Hän oli epäsiistin näköinen, mutta minkäänlaista epämiellyttävää tuoksua ei Juuson nenä kuitenkaan aistinut, vaikka hän tavallista tarkemmin koettikin nuuhkia.

– Tuleeko kalaa? Korpi Kalle kysyi leppoisaalla äänellä.

Juuso katsoi uteliaasti ylöspäin. Korpi Kallen harmaa parta rehotti paidankaulukselle asti. Lierillinen musta huopahattu varjosti silmiä, aivan kuin lännenmiehillä elokuvissa.

Korpi Kalle ei kuitenkaan pelottanut Juusoa, vaikka hän muistikin äidin synkät varoittelut siitä, miten Korpi Kalle on kuin mikäkin syöpäläisrasputiini. Isä sen sijaan puolusti Korpi Kallea ja piti tätä harmittomana miespoloisena. Juuso luotti isän mielipiteeseen enemmän kuin äidin ainaiseen hössötykseen. Varmuuden vuoksi Juuso oli kuitenkin varuillaan ja valmis pötkimään pakoon, mikäli syöpäläisrasputiinimaisia ominaisuuksia ilmenisi.

Juuso käänsi katseensa järvelle. – En ole saanut sintin sinttiä.

– Tässä ei ole paras mahdollinen ottipaikka, Korpi Kalle sanoi. – Tiedän paremman. Olen itse saanut siitä isoja kaloja.

– Onko sinne pitkä matka? Juuso kysyi, kun uteliaisuus voitti varovaisuuden.

– Ihan lähellä, Korpi Kalle vastasi. – Voin näyttää, jos kiinnostaa.

– Ei minun kaverit koskaan kerro kalapaikkojaan, Juuso sanoi epäilevästi. – Miksi sinä kerrot?

Korpi Kalle naurahti huvittuneesti. – Tiedän minä muitakin kalapaikkoja yllin kyllin, joten en minä ole yhden kalapaikan varassa, jos sen onnistut tyhjentämään.

– Näytä sitten, Juuso pyysi. Hänen epäluulonsa alkoivat hälvetä, kun hän huomasi, ettei Korpi Kallen kanssa puhuminen ollut yhtään vaikeaa. – Olisi kiva joskus kalakin saada eikä aina ahvenruohoa. Siitä ei saa soppaa.

– Ahvenruoho sopii saaliiksi vegetaristille, mutta ei oikein riitä kalamiehelle, Korpi Kalle totesi naurahtaen ja lähti tarpomaan rantapenkereen viertä. – Tule perässä.

Korpi Kalle käveli niin kovaa, että Juuson oli pakko kipittää puolijuoksua perässä.

– Kaverit koulussa aina kehuvat kaloillaan enkä minä saa koskaan mitään, Juuso selitti puuskutta-

en. – On tylsää uittaa tyhjää vaappua. Voisi yhtä hyvin mennä uimahalliin heittelemään.

Korpi Kalle käänsi puolittain päätään ja huikkasi.

– Uimahallissa olisikin ideaa. Saisi koukkuun tosi mahtavan saaliin. Pitäisi ilmeisesti vain niin kovaa rääkynää, että olisi pakko viskata takaisin.

Juuso nauraa rätkätti. – Mutta vasta punnituksen jälkeen kannattaa heittää takaisin.

– No joo, mutta uimahousut voisi ottaa voitonmerkiksi, Korpi Kalle naureskeli.

– Voisi kerätä uimahousukokoelman, Juuso intoutui. – Saisi sitten kehua kavereille, että siniset uikkarit on saatu kaksikymmentä kiloislta vonkaalelta ja punaiset kolmekymmentä kiloislta.

– Ja hehtaari uimahousut on napattu satakaksikymmentä kiloislta valaskalalta, Korpi Kalle jatkoi. – Siltä, joka meuhasi niin kovasti, että uimaallas meinasi tyhjentyä.

– Mitäs sitten tehdään, jos saa likkakalan koukkuun? Juuso kikatti kompuroidessaan vetisessä hetteikössä, johon kumisaappaat upposivat puoleen varteen. – Niiltä ei voikaan riisua uimahousuja, kun likkakalat on niin kamalan näköisiä.

– Totta puhut, Korpi Kalle myönsi. – Merenneidon kanssa joutuu ihmettelemään aikuinenkin mies, että mitä sen kanssa pitäisi tehdä.

- Ei kun uimahallineidon kanssa, Juuso oikaisi.
- Uimahallineitoa täältä ei saa, mutta kokeillaan tästä järvitaimenneitoa, Korpi Kalle sanoi ja pysähtyi niin äkisti, että perässä rämpivä Juuso oli törmätä häneen.

Tiheiden oksien välitse he pääsivät niemelle, joka oli täynnä rosoisia, nyrkin kokoisia kiviä. Jäiden lakoonnuttamaa, kuivunutta kaislikkoa oli niemenkärjen molemmilla puolilla.

- Tästä minä olen saanut mukavasti särvintä ruokapöytään, Korpi Kalle sanoi ja kumartui katsomaan Juuson virveliä. – Mutta annas kun katson vaappuasi. Se näyttää niin julmetun isolta ja korealta. Johan kalat saavat sydänhalvauksen, kun tuollainen joulukuusi vierestä viiletää.

Korpi Kalle otti vaapun irti lukkoleikarista ja ojensi sen Juusolle.

- Ei sillä saa niitä kaloja, joita tässä paikassa lymyää, Korpi Kalle totesi ja kaivoi povitaskustaan pienen nahkakotelon, josta poimi monien vieheiden seasta ruskehtavan, noin kolmesenttisen syötin. Juuso katseli käppyrän muotoista viehettä epäillen, sillä hänen mielestään oikeaoppisen syötin pitäisi olla värikäs kuin diskovalo ja täynnä kiiltäviä kolmihaarakoukkuja. Korpi Kallen vieheen

perässä oli ainoastaan yksi harmaan höyhenen peittämä koukku.

– Ei ole ainakaan kaupasta ostettu, Juuso totesi yrmeästi katsellessaan viehettä Korpi Kallen kämmenellä.

– Ei tosiaankaan ole, Korpi Kalle vahvisti päätään nyökäyttäen, huvittuneesti. – Malli on ainakin tuhat vuotta vanha.

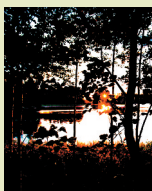
Juuso katsoi Korpi Kallea epäillen. – Tuhat vuotta...?

Korpi Kalle naurahti. – Ennen osattiin asioita, joista tänä päivänä ei pystytä edes uneksimaan. Kalevan kansan kulta-aikana. Uuden tekniikan pintakiilto on hukuttanut alleen vanhan osaamisen.

– En minä päreiden valossa ainakaan haluaisi lueskella, Juuso sanoi uhmakkaasti, kun Korpi Kalle kiinnitti viehettä lukkoleikariin.

– Myönnetään, että paljosta on tekniikkaa kiittäminenkin. Mutta katsotaan, kumpi vie kalastuksessa voiton. Nykypyydys vai muinaissuomalainen perinnemalli.

Juuso asteli aivan vesirajan tuntumaan varoen, sillä rantakivet olivat liukkaista ja kesti hetken, ennen kuin hän sai riittävän tasapainon ja pystyi lennättämään vieheen veteen. Juuso antoi vieheen

Kalevalan henkilöt tekivät paljon muutakin kuin mitä Elias Lönnrot taltioi jälkipolville. Salaisuuksien ovi alkaa avautua Juuso -pojalle ja hän ajautuu seikkailuun, jossa ylättävät käänteet seuraavat toistaan.

Lapsille, nuorille ja lapsenmielisille.

Kannen kuva tekijän.

9 789526 804651